

Súd: Krajský súd Trnava  
Spisová značka: 26Co/134/2025  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124395034  
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 11. 2025  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková  
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:6124395034.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudcov: Mgr. Jozef Mačej a Mgr. Matúš Staríček v právnej veci žalobcu: Slovenská komora medicínsko-technických pracovníkov, IČO 42 140 251, so sídlom Karpatské námestie 7770/10A, Bratislava - mestská časť Rača, zastúpený: UHRINČAĎ - VAJDA s.r.o., IČO 51 308 185, so sídlom Rybné námestie 1, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, proti žalovanej: A. B., narodená XX.X.XXXX, trvale bytom C. D. XXX, zastúpená: Mgr. Pavol Šuľan, advokát, IČO 37 842 137, so sídlom Hlavná 929/6, Galanta, o zaplatenie 75 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 29C/5/2024-74 zo dňa 13. marca 2025, takto

### rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaná **m á n á r o k** voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. rozhodol, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.
2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie právne odôvodnil aplikáciou ustanovení § 42 ods. 10, § 52 ods. 2 písm. e), ods. 3, § 63 ods. 5, ods. 7 zákona č. 578/2004 Z. z., § 100 ods. 1, ods. 2, § 101, § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 Civilného sporového poriadku.
3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že žalovaná v období rokov 2015-2019 vykonávala činnosť zdravotníckeho pracovníka a bola registrovaná u žalobcu. Žalobca predžalobnou výzvou zo dňa 4.9.2023 vyzval žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy v lehote 7 dní od doručenia výzvy, ktorá predžalobná výzva bola žalovanej doručená dňa 8.9.2023. Žalovaná poplatky neuhradila.
4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že žalovanej vznikla povinnosť z dôvodu členstva v komore podľa § 63 ods. 5 zákona č. 578/2004 Z. z. zaplatiť poplatok za vedenie registra, a to za rok 2015 vo výške 5 eur, za roky 2016-2019 vo výške 15 eur za každý rok samostatne, a to do 31.1. daného kalendárneho roka a za hodnotenie sústavného vzdelávania v roku 2019 podľa § 42 ods. 10 zákona č. 578/2004 Z. z. zaplatiť poplatok 10 eur. Súd prvej inštancie mal za premlčané jednotlivé pohľadávky podľa § 100 ods. 1, ods. 2 a § 101 Občianskeho zákonníka v spojení s § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka: pohľadávky titulom poplatku za vedenie registra - za rok 2015 vo výške 15 eur, splatná 31.1.2015, začiatok plynutia premlčacej lehoty 1.2.2015, posledný deň premlčacej lehoty 1.2.2018, - za rok 2016 vo výške 15 eur, splatná 31.1.2016, začiatok plynutia premlčacej lehoty 1.2.2016, posledný deň premlčacej lehoty 1.2.2019, - za rok 2017 vo výške 15 eur, splatná 31.1.2017, začiatok plynutia premlčacej lehoty 1.2.2017, posledný deň premlčacej lehoty 1.2.2020, - za

rok 2018 vo výške 15 eur, splatná 31.1.2018, začiatok plynutia premičacej lehoty 1.2.2018, posledný deň premičacej lehoty 1.2.2021, - za rok 2019 vo výške 15 eur, splatná 31.1.2019, začiatok plynutia premičacej lehoty 1.2.2019, posledný deň premičacej lehoty 1.2.2022, pohľadávka titulom poplatku za hodnotenie sústavného vzdelávania - za rok 2019 vo výške 10 eur, splatná 15.4.2019, začiatok plynutia premičacej lehoty 16.4.2019, posledný deň premičacej lehoty 16.4.2022. Súd prvej inštancie považoval za nesprávne neaplikovať ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka a priznať žalobcovi nárok vrátane príslušenstva pohľadávky odo dňa nasledujúceho po splatnosti pohľadávky napriek tomu, že si právo uplatnil u žalovanej po uplynutí viac ako troch rokov od ich splatnosti. Za neprípustný považoval výklad ustanovenia § 102 Občianskeho zákonníka, ktorý by umožňoval veriteľovi uplatniť si svoju pohľadávku u dlžníka bez časového obmedzenia, najmä ak splatnosť pohľadávky je daná (v tomto prípade priamo zákonom) a nie je prípustné, aby si príslušenstvo žalobca uplatnil odo dňa nasledujúceho po splatnosti napriek tomu, že si pohľadávku uplatnil u osoby o niekoľko rokov neskôr. Výklad, podľa ktorého na daný prípad by bolo potrebné aplikovať § 102 Občianskeho zákonníka a počítat premičaciu lehotu až od výzvy podľa § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z. z. napriek tomu, že zákon na túto výzvu nestanovuje lehotu, by bol v rozpore i s princípom legitímnych očakávaní v právnych vzťahoch, keďže komora by si mohla nárokovať úhradu poplatku aj po uplynutí niekoľkých rokov, zároveň by si uplatňovala aj úroky z omeškania, a to od zákonom stanovenej splatnosti, tiež aj niekoľko rokov spätne. Súd prvej inštancie uzavrel, že všetky žalované pohľadávky s príslušenstvom sú premičané, nakoľko boli žalobou uplatnené na súde až dňa 8.10.2024, teda po uplynutí premičacej lehoty.

5. Keďže súd prvej inštancie žalobu zamietol v celom rozsahu, žalovanej ako úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedol, že rozsudok nie je preskúmateľným rozhodnutím pre nedostatok logického odôvodnenia právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré je možno prirovnať k svojvôli súdu. Súd prvej inštancie svoj názor o zamietnutí žaloby pre vznesenie námietky premičania nekonfrontoval dostatočne s argumentáciou žalobcu v tejto veci a nedostatočne sa s ňou vysporiadal. Súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s aplikáciou § 102 Občianskeho zákonníka na predmet sporu napriek tomu, že žalobca poukázal na protichodnú rozhodovaciu prax v prospech žalobcu a požiadal súd prvej inštancie, aby jeho prípadný odklon riadne odôvodnil. Názor, že ustanovenie § 102 Občianskeho zákonníka by malo byť aplikovateľné len na prípady, pri ktorých zákonná právna úprava vyžaduje najskôr uplatnenie u dlžníka a zároveň, pri ktorých zákon výslovne upravuje prekluzívnu dobu, súd prvej inštancie žiadnym spôsobom neodôvodnil. Súd prvej inštancie nelogicky spojil dva nesúvisiace právne koncepty, premičaciu a prekluzívnu lehotu a svojvoľne si stanovil, kedy sa § 102 Občianskeho zákonníka vzťahuje na spoločenské vzťahy a kedy sa nevzťahuje. To, že Občiansky zákonník pri niektorých právach, ktoré sa majú najprv uplatniť u dlžníka, stanovuje prekluzívnu dobu, neznamená, že každá právna norma, resp. každý osobitný predpis v právnom poriadku Slovenskej republiky, musí pri právach, ktoré sa majú najprv uplatniť u dlžníka, stanoviť prekluzívnu dobu. Žalobca poukázal na početnú rozhodovaciu prax v prospech žalobcu, súd prvej inštancie nedokázal odôvodniť jeho rozhodnutie a súvisiaci odklon od rozhodovacej praxe tak, aby dávalo rozhodnutie logický zmysel. Ustanovenie § 102 Občianskeho zákonníka jasne stanovuje, že žalobca je povinný uplatniť nárok žalobou na súde do troch rokov od uplatnenia nedoplatkov výzvou u žalovanej v zmysle § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z. z., žiadny zákon neuvádza, že by bol žalobca povinný uplatniť nedoplatok u žalovanej výzvou v lehote 3 rokov. Vzhľadom na skutočnosť, že všetky podstatné okolnosti súvisiace s nárokom žalobcu ustanovuje priamo právny predpis, o ktorom platí, že neznalosť zákona žalovanú neospravedlňuje a text právneho predpisu žalovanú zaväzuje, žalovaná nemôže argumentovať, že sa ocitla vo vzťahu k žalobcovi v stave právnej neistoty, keďže na základe právneho predpisu jej musí byť známe: i. kedy sa zaregistrovala, ii. aké poplatky zaplatila a nezaplatila, iii. kedy má poplatky platiť, iv. že ak poplatky nezaplatí, bude mať šancu zaplatiť ich pred podaním žaloby zo strany komory v zmysle doručenej výzvy podľa § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z. z.; žalovaná nemôže dôvodne predpokladať, že si žalobca od žalovanej nebude uplatňovať poplatky, na ktoré má v zmysle zákona nárok a o ktorých je žalovaná každým dňom účinnosti zákona č. 578/2004 Z. z. informovaná prostredníctvom zbierky zákonov; žalobca oznámil žalovanej jeho zámer podať žalobu v súlade so zákonom a uplatnil si nedoplatok u žalovanej zákonom predpokladaným spôsobom výzvou. Z ustanovenia § 63 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z. z. je zrejmé, že podmienkou sine qua non na úspešné uplatnenie práva voči žalovanej žalobou je zaslanie písomnej výzvy žalovanej na zaplatenie poplatku, ktorej obsah definuje zákon. Z uvedeného je zrejmé, že sa žalobou uplatnené právo na zaplatenie poplatku musí

najprv uplatniť u žalovanej, čo znamená, že premlčacia doba voči žalovanej začala plynúť momentom uplatnenia práva žalobcu výzvou voči žalovanej. Súd prvej inštancie na zistený skutkový stav síce aplikoval správny predpis, ale aplikoval ho nesprávnym spôsobom, keďže premlčacia doba začína plynúť podľa § 102 Občianskeho zákonníka odo dňa, keď sa právo uplatnilo u fyzickej osoby. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zákon jednoznačne určuje žalobcovi povinnosť, aby najprv uplatnil jeho nárok u žalovanej výzvou a túto skutočnosť nie je možné v súvislosti s § 102 Občianskeho zákonníka opomenúť. V prípade aplikácie § 102 Občianskeho zákonníka ide o povinnosť žalobcu vyzvať žalovanú na to, aby mohol žalobca uplatniť jeho nárok súdnou cestou, pričom táto výzva musí spĺňať náležitosti zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti. Sankciou nespĺnenia uvedenej povinnosti je zjavne neúspech žalobcu v súdnom konaní. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie nesprávne vo vzťahu k inštitútu premlčania aplikoval § 100 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka, pričom mal na skutkový stav aplikovať § 102 Občianskeho zákonníka, čím súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil. Čo sa týka rozhodnutí všeobecných súdov v totožných veciach, súd prvej inštancie protichodným spôsobom posúdil premlčanie nároku žalobcu, čím zasiahol do právnej istoty žalobcu spojenej s jeho právom na súdnu ochranu. Ďalej žalobca citoval z rozhodnutí Okresného súdu Zvolen sp. zn. 13C/69/2023, Okresného súdu Prievidza sp. zn. 9C/58/2023, Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 9C/30/2024, Okresného súdu Poprad sp. zn. 18C/51/2023. Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo ho zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel.

7. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná. Vo vyjadrení uviedla, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku dostatočne vysporiadal s argumentáciou žalobcu, s ktorými závermi súdu prvej inštancie sa v plnej miere žalovaná stotožňuje a považuje ich za správne. Súd prvej inštancie sa riadil správnou úvahou ohľadom aplikácie 102 Občianskeho zákonníka v kontexte § 583 Občianskeho zákonníka, ktorú úvahu i dostatočne podoprel náležitým odôvodnením. Žalobcovo odvolanie nie je ucelené, nakoľko vôbec nerefektuje na právne závery súdu obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku. Žalovaná navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

9. Predmetom konania je požiadavka žalobcu podľa ustanovenia § 80 ods. 1 pís. d) zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov na zaplatenie poplatkov za vedenie registra v období rokov 2015 – 2019 spolu v sume 65 eur s príslušenstvom a podľa ustanovenia § 42 ods. 10 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov na zaplatenie poplatku za vykonanie hodnotenia sústavného vzdelávania za rok 2019 v sume 10 eur s príslušenstvom. Súd prvej inštancie žalobu zamietol, keď dospel k záveru, že právo na zaplatenie pohľadávky je v súdenom spore premlčané v zmysle ustanovení § 100 ods. 1, ods. 2, § 101 Občianskeho zákonníka. Žalobca nesúhlasil so zamietajúcim rozsudkom súdu prvej inštancie, keď bol toho názoru, že začatie plynutia premlčacej doby sa malo posúdiť podľa ustanovenia § 102 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či v konaní

pred súdom prvej inštancie došlo porušeniu práva na spravodlivý súdny proces a či súd prvej inštancie vec správne právne posúdil.

10. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. V odvolacom konaní sa dispozičná zásada prejavuje tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. že odvolanie prejedná len v medziach, v ktorých ho odvolateľ napáda. Ustanovenie § 379 Civilného sporového poriadku zároveň vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania, pričom ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania. Odvolací súd je podľa ustanovenia § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku viazaný aj dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ustanovením § 365 Civilného sporového poriadku dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenie zistil. Jedinú výnimku predstavuje podľa ustanovenia § 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, a to z úradnej moci.

11. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie uplatnených nárokov, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatnených nárokov, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmvaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie vo veci samej odchyliť, a preto nemôže dať za pravdu žalobcovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie uvedených v napadnutom rozsudku sa potom žiada dodať už len nasledovné:

12. Žalobca podal odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), h) Civilného sporového poriadku.

13. Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

14. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

15. Jednou z odvolacích námietok žalobcu, pritom však zásadnou, bolo namietanie, že rozsudok súdu prvej inštancie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti pre nedostatok logického odôvodnenia právnych záverov súdu prvej inštancie a nedostatočnej konfrontácie s argumentáciou žalobcu.

16. V zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozsudok musí obsahovať odôvodnenie, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami strán. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené

vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesto pre dohady a domnienky. V odôvodnení rozhodnutia súd teda uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, ktoré dôkazy v konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu, tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t. j. musí byť preskúmateľné.

17. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalobcom v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúci prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že sa žalobca s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje, ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu v celom rozsahu zamietol.

18. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal v napadnutom rozsudku s jeho požiadavkou na aplikáciu ustanovenia § 102 Občianskeho zákonníka a nezodpovedal jeho argumenty, je jeho odvolacia námietka neopodstatnená. Súd prvej inštancie rozsiahlo a precízne vysvetlil svoj myšlienkový postup, na základe ktorého relevantné skutkové zistenia (ods. 10., 12. – 17. rozsudku súdu prvej inštancie) podriadil pod hypotézu ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka, ktoré v danej veci aplikoval na posúdenie začatie plynutia premlčacej doby (ods. 20., 22. rozsudku súdu prvej inštancie), rovnako dostatočne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo nepristúpil k aplikácii ustanovenia § 102 Občianskeho zákonníka (ods. 21. rozsudku súdu prvej inštancie). Tiež súd prvej inštancie náležite ozrejmlil, prečo v súdenom spore neprihliadol na závery rozhodnutí okresných súdov, na ktoré poukazoval žalobca znova v odvolaní, keďže sa nejedná o ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (ods. 28. rozsudku súdu prvej inštancie). S týmito závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a nemá potrebu ich opakovať.

19. Podstatou odvolacej argumentácie žalobcu bolo vyjadrovanie nesúhlasu s posúdením opodstatnenosti námietky premlčania vznesenej žalovanou. Spornou a odvolaním žalobcu nastolenou otázkou bolo zodpovedanie otázky, či premlčacia doba v súdenom spore začína plynúť v zmysle ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz alebo v zmysle ustanovenia § 102 Občianskeho zákonníka odo dňa, kedy došlo k uplatneniu práva u žalovanej. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že skutkové zistenia súdu prvej inštancie, na ktorých založil napadnutý zamietajúci rozsudok, neboli odvolaním spochybnené (výška poplatkov za vedenie registra, výška poplatku za vykonanie hodnotenia sústavného vzdelávania, ich splatnosť, doručenie výzvy na plnenie), pričom žalobca v odvolaní namietal nesprávnosť právnych záverov súdu prvej inštancie ohľadne otázok uvedených v predchádzajúcej vete.

20. S poukazom na dôvody súdu prvej inštancie pre zamietnutie žaloby a na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu, bolo potrebné najprv vyriešiť, či pred uplatnením nároku na súde bol žalobca povinný uplatniť svoje právo najskôr u žalovanej.

21. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť

na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené plniť svoje povinnosti. Zásada hospodárnosti konania vedie konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov (viď R 29/1983, ďalej napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 82/2009 z 29. apríla 2010, sp. zn. 2 Cdo 194/2011 z 27. novembra 2011, 3 Cdo 231/2009 z 30. marca 2011, sp. zn. 7 Cdo 305/2014 z 28. mája 2015, sp. zn. 3 Cdo 187/2013 z 11. februára 2016).

22. Otázka skúmania premlčania žalovaného nároku je otázkou právneho posúdenia veci súdom (viď napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/42/2017 z 18. decembra 2017, sp. zn. 1Cdo/202/2017 z 22. augusta 2018, sp. zn. 5Obo/2/2015 z 9. februára 2017, sp. zn. 5MCdo/5/2015 z 31. júla 2017).

23. Premlčacou dobou sa rozumie časový úsek, v ktorom musí byť právo vykonané, inak môžu nastať účinky premlčania podľa ustanovenia § 100 Občianskeho zákonníka. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať. Premlčacia doba je ustanovená konkrétnym časovým úsekom, ktorý má určený začiatok plynutia. Dĺžku premlčacej doby určuje zákon. Ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka upravuje všeobecnú trojročnú premlčaciu dobu. Všeobecná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať (uplatniť) po prvý raz. Za tento moment sa zväčša považuje deň, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda len čo mohla byť dôvodne podaná žaloba na súd (actio nata). Rozhodujúcou skutočnosťou z hľadiska možnosti uplatniť právo na súde a začiatku plynutia (všeobecnej) premlčacej doby je okamih splatnosti (zročnosti) záväzku (dlhu), ktorý je konkrétnym momentom, kedy je dlžník povinný záväzok (dlh) splniť.

24. Na rozdiel od ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka upravuje ustanovenie § 102 Občianskeho zákonníka premlčanie tzv. uplatneného práva. Uvedené ustanovenie upravuje osobitný začiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby v tých prípadoch, keď pred uplatnením nároku na súde je oprávnený subjekt povinný uplatniť svoje subjektívne právo v prepadnej (prekluzívnej) lehote najprv u subjektu, ktorý je v záväzkovom vzťahu zaviazanou stranou (u dlžníka). Účelom uvedenej právnej úpravy je umožniť účastníkom záväzkového vzťahu zmierlivo vyriešiť spornú situáciu tak, aby sa predišlo zbytočným žalobám, a to prostredníctvom povinnosti uplatniť právo u povinnej osoby pred podaním žaloby. Občiansky zákonník tak v niektorých prípadoch predpisuje, aby sa subjektívne práva zo záväzkových vzťahov najprv uplatnili u príslušnej fyzickej alebo právnickej osoby, zmyslom čoho je zabezpečiť právnu istotu v otázke začiatku plynutia premlčacej lehoty, keď zákon výslovne oprávnenému subjektu predpisuje, aby právo najskôr uplatnil jednostranným právnym úkonom. Moment uplatnenia práva u povinnej osoby v určenej lehote spôsobuje začiatok plynutia premlčacej doby. Možno teda skonštatovať, že ustanovenie § 102 Občianskeho zákonníka upravuje kombináciu prekluzívnej (pri uplatnení práva u fyzickej či právnickej osoby) a premlčacej doby (po uplatnení práva u fyzickej či právnickej osoby).

25. V tomto smere je potrebné zdôrazniť, že pokiaľ sa príslušné právo neuplatní v určenom čase, dochádza k zániku práva (pozri § 583 Občianskeho zákonníka). Jedná sa o tzv. nepravú preklúziu, ktorá má skôr charakter notifikačnej povinnosti veriteľa vo vzťahu k dlžníkovi, aby mohla vôbec začať plynúť premlčacia doba na uplatnenie príslušného práva na súde. V prípadoch, keď zánik práva nie je podmienený uplatnením u iného subjektu, ustanovenie § 102 Občianskeho zákonníka sa nepoužije a právo je potrebné uplatniť priamo na súde (§ 101 Občianskeho zákonníka).

26. Žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie poplatkov za vedenie registra sa v zmysle ustanovenia § 63 ods. 5 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti“) platí ročne a je v zmysle ustanovenia § 80 ods. 1 písm. d) zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti splatný do 31. januára príslušného kalendárneho roka. Z dikcie ustanovenia § 63 ods. 7 zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti je zrejmé, že komora (žalobca) ako vyberateľ a príjemca poplatkov za vedenie registra, je povinná vymáhať ich zaplatenie v prípade omeškania, pričom zákon žalobcovi ukladá povinnosť písomne vyzvať zdravotníckeho pracovníka k dobrovoľnej úhrade poplatku v lehote nie kratšej ako 7 dní, a to

najskôr po uplynutí 60 kalendárnych dní odo dňa splatnosti poplatku za príslušný kalendárny rok. Podľa názoru odvolacieho súdu je účelom uvedenej právnej úpravy poskytnúť zdravotníckemu pracovníkovi možnosť dobrovoľne zaplatiť omeškaný poplatok za vedenie registra tak, aby sa predišlo zbytočným súdnym sporom a nezrovnalostiam vo vzťahoch medzi zdravotníckymi pracovníkmi (teda aj žalovanou) a komorou (žalobcom), ktorá ich združuje. Účelom inštitútu povinnej písomnej výzvy upraveného v ustanovení § 63 ods. 7 zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti v žiadnom prípade nie je umožniť komore (žalobcovi) si na úkor zdravotníckych pracovníkov, ktorých združuje a ktorým poskytuje služby, ľubovoľne predĺžiť premlčaciu dobu. Tým by žalobca získal neodôvodnenú výhodu pred zdravotníckymi pracovníkmi (potenciálnymi dlžníkmi), čo by bolo v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov právnych vzťahov. Nárok žalobcu na zaplatenie poplatku za vedenie registra (§ 63 ods. 5 zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti) vzniká (konštitutívne) zo zákona podľa ustanovenia § 80 ods. 1 písm. d) zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, pričom v prípade omeškania so zaplatením poplatku za vedenie registra je žalobca oprávnený pristúpiť k vymáhaniu pohľadávky na zaplatenie poplatkov za vedenie registra na súde až po uplynutí 60 dní odo dňa ich splatnosti a po uplynutí lehoty na (dobrovoľné) plnenie stanovenej v (povinnej) písomnej výzve, ktorá nesmie byť kratšia ako sedem dní. Omeškanie so zaplatením poplatkov za vedenie registra pritom podľa názoru odvolacieho súdu nastáva deň nasledujúci po dni splatnosti poplatku za vedenie registra stanoveného zákonom (§ 80 ods. 1 písm. d) zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti), t. j. dňa 1.2. príslušného kalendárneho roka u každého ročného poplatku za vedenie registra zvlášť, pričom zákonom stanovené obmedzenia sa vzťahujú na možnosť uplatnenia pohľadávky na zaplatenie omeškaného poplatku za vedenie registra na súde. Z uvedeného vyplýva, že žalobca (komora) má povinnosť vyzvať zdravotníckeho pracovníka - dlžníka, aby zaplatil omeškaný poplatok za vedenie registra a informovať ho o jeho výške a zároveň mu týmto spôsobom umožniť v zákonom stanovenej lehote dobrovoľne splniť dlh. Žalobca si teda neuplatňuje svoje právo u zdravotníckeho pracovníka (dlžníka, žalovanej) v zmysle ustanovenia § 102 Občianskeho zákonníka, ako je tomu napr. u zodpovednosti za vady, kedy zákon výslovne stanovuje povinnosť uplatniť si právo u scudziteľa pod sankciou jeho zániku. V danom prípade nemožno skonštatovať ani zánik práva žalobcu na zaplatenie poplatku za vedenie registra pri nesplnení dodatočných povinností podľa ustanovenia § 63 ods. 7 zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca si vo vzťahu k žalovanej neuplatňuje svoje právo (§ 102 Občianskeho zákonníka), ale v zmysle ustanovenia § 63 ods. 7 zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti len informuje dlžníka (žalovanú) o jej povinnosti plniť (zaplatiť poplatok za vedenie registra) a poskytuje jej dodatočnú lehotu na plnenie v omeškaní pred vymáhaním pohľadávky na súde.

27. Žalobca sa v prejednávanej veci dožadoval aplikácie ustanovenia § 102 Občianskeho zákonníka na posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd uvádza, že predmetné ustanovenie v preskúmanom prípade nie je možné aplikovať, nakoľko sa u poplatkov za vedenie registra nejedná o právo, ktoré zaniká jeho neuplatnením v stanovenej lehote (§ 583 Občianskeho zákonníka).

28. Žalobca si mimo poplatkov za vedenie registra uplatnil ešte nárok na zaplatenie poplatku za vykonanie hodnotenia sústavného vzdelávania v zmysle ustanovenia § 42 ods. 10 zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, pričom povinnosť žalobcu zaslať výzvu na dobrovoľné plnenie v zmysle ustanovenia § 63 ods. 7 zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti sa na uvedený druh poplatku nevzťahuje, a preto i argumentácia žalobcu ohľadom aplikácie ustanovenia § 102 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k uvedenému poplatku je bezpredmetná, ako už uviedol aj súd prvej inštancie (ods. 23. rozsudku súdu prvej inštancie).

29. Nie je opodstatnená ani ďalšia odvolacia argumentácia žalobcu o tom, že súd prvej inštancie nerešpektoval požiadavku právnej istoty, resp. predvídateľnosť súdneho rozhodnutia poukazujúc na rozhodnutia okresných súdov a neodôvodnil svoj odklon od rozhodovacej praxe. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že rozhodnutia súdov prvej inštancie nie je možné považovať za ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (ktorými sú Ústavný súd SR a Najvyšší súd SR), teda nejedná sa o záväznú súdnu judikatúru. Súd prvej inštancie dostatočne zodpovedal relevantné argumenty žalobcu ohľadne nerešpektovania jeho požiadavky na aplikáciu ustanovenia § 102 Občianskeho zákonníka na začiatok plynutia premlčacej doby.

30. Výsledky dôkaznej verifikácie všetkých právne relevantných dôkazných prostriedkov, ktoré boli potrebné k zisteniu skutkového stavu a vyplývajú z obsahu spisu, tak jednoznačne svedčia o tom, že

uplatnený nárok je premlčaný. Relevantné skutkové zistenia v prejednávanej veci jednoznačne viedli k naplneniu podmienok pre aplikáciu ustanovenia § 100 v spojení s ustanovením § 101 Občianskeho zákonníka. Polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vyslovených právnych záverov pre nezohľadnenie právnej argumentácie strany sporu, sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vec správne právne posúdil. Preto opodstatnene súd prvej inštancie žalobu napadnutým rozsudkom zamietol.

31. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané žalobcom nie sú naplnené.

32. V súvislosti s prejavom nespokojnosti žalobcu s preskúvaným rozsudkom odvolací súd poukazuje na stabilnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, podľa ktorej nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (napr. II. ÚS 4/97, II. ÚS 3/97). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, I. ÚS 140/2017). Odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil odvolací súd za nenáležité.

33. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú odvolaciu argumentáciu zachádzajúcu podrobne do nadbytočných detailov, nespôsobilú privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

34. Vo vzťahu k rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania žalobca v odvolaní neuviedol žiadne zdôvodnenie. Nakoľko odvolací súd považuje preskúvaný rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku vo veci samej za vecne správny, keď žalobca žiadnym relevantným spôsobom správnosť rozhodnutia o náhrade trov konania v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu nespochybnil (v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti), nie je jeho odvolanie opodstatnené.

35. S poukazom na vyššie uvedené dôvody súd prvej inštancie v predmetnej veci z výsledkov dokazovania vyvodil správne skutkové závery, na ktoré aplikoval správnu právnu normu, dostatočne sa vyporiadal s námietkami uvádzanými stranami v konaní, preto odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

36. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

37. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).